

да бждатъ за въ полза на комитета „Царь-Освободитель Александръ II“.

„Комитетътъ напълно се надѣва, че всички църковни, военни, граждански и общински власти, съвмѣстно съ разнитѣ дружества — научни, благотворителни, спортни — ще дадатъ своето пълно съдѣйствие на мѣстнитѣ клонове отъ комитета „Царь-Освободитель“, а дѣто такива нѣма, на мѣстнитѣ общински съвѣти за най-тържественото отпразнуване на 25-годишнината на славната Шипченска защита.

Ст. София, 1 септемврий 1902 година.

Прѣдседателъ: Стоянъ Заимовъ.

Подпрѣдседателъ: Хр. Г. Поповъ.

Счетоводителъ: Алекс. Людскановъ.

Дѣловодителъ: Инжинеръ Ст. Сарафовъ“.

Отъ тоя позивъ явствува, че празниенствата на Шипка били отредени за една прослава на дивната епопея на освобождението ни; — единъ тържественъ споменъ на величавитѣ герои, които побѣдоносно изнесоха петвѣковното бреме на робството; не на една хилядница герои смъртъта бѣ покосила живота въ тия Шипченски височини! Уви! за „тия богатири“, погинали на бойното поле за нашата свобода, могатъ да се кажатъ думитѣ на Фауста:

„О, счастливъ тотъ, кому въ послѣднемъ гуль

„Она вѣнокъ кровавый соплететъ....“

Да, смъртъта, изплела имъ бѣ вѣнецъ на безсмъртие чрѣзъ смъртъта....

Шипченскитѣ тържества сж символъ на братско единение и несъкрушимо единство между освободители и освободени. Върху него България ще зида своето велико бждеще и ще пише своята история....